

ကြယ်ကလေးဆီမှာ ဆုပန်ချွေပါ နှင့်
မေတ္တာဖွဲ့ စာစုများ

ခင်စောတင့်
ဘာသာပြန်သည်

၁။ အချိန်ကို ဆွဲထားချင်တဲ့ ဆန္ဒ ဖြစ်ဖူးပါသလား

You can't turn back the clock. But you

can wind it up again (Bonnie Prudden)

နာရီကိုတော့ ပြန်ပြီးရွှေ့လို့ မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့

ပြန်ပြီး လက်တံကို လှည့်လို့ တော့ ရပါတယ်။

သူ့ရဲ့ သမီးလေး သူငယ်တန်းကို စပြီး တက်ရမယ့်အချိန် နီးကပ်လာ တဲ့ အခါ Jeff (ဂျက်ဖ်) က ငါးနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်က မြန်မြန်ကြီး ကုန်ဆုံးသွားပါလားလို့ အလွန် အံ့ဩနေမိတယ်။

သမီးက ထွက်ခွာသွားတော့မှာ ပါ။ လမ်းလေးတစ်လျှောက် ခုန်ပေါက်သွားနေရင်း ငါးနှစ်အရွယ် ကလေးအုပ်ထဲကို စီးမျောဝင်သွားတာကို ကျွန်တော် ကြည့်နေရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော် မပါဝင်တဲ့ ကမ္ဘာထဲကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဝင်သွားတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အရင်က နေ့ကလေးထိန်းကျောင်း၊ မူကြိုကျောင်း၊ Sunday School တွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက သေးငယ်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ သူက ခုန်ပေါက်ကျော်လွှား သွားတော့မှာ ပါ။

အချိန်ကို ပြန်ဆွဲထားချင်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆန္ဒက မှားများ နေသလား၊ ငါးနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဆိုကို ပြန်သွားပြီး အစကပြန်ပြီး စချင်မိတယ်။ ကျောင်းစတက်ရမယ့် အချိန်က သိပ်ပြီး မြန်မြန်ကြီး ရောက်လာတော့

တယ်။ သူ့ရဲ့ ကမ္ဘာထဲကို ဝင်ပြီး ဖေဖေက အများကြီး စိတ်ဝင်စား ပေးချင်ပါတယ်။ ကျောင်းချိန်ကုန်ဆုံးတဲ့ အခါ သူ့ရဲ့ အရေးပါတဲ့ အသေးစိတ် အကြောင်းအရာတွေကို ပထမဦးဆုံး ကြားချင်ပါတယ်။

သမီးက Joy to the World ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဆိုပြခိုင်းဆဲပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာတော့ပါဘူး။ “သမီးနဲ့ အခု ပျော်ပျော်ကြီး နေလိုက်နော်၊ မင်း မသိလိုက်ခင်မှာ ပဲ သူထွက်ခွာသွားလိမ့်မယ်” ဆိုတာကို အကြိမ်များစွာ သဘောမပေါက်ဘဲ ကြားနေခဲ့ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကလေးအဖြစ်နဲ့ ကတော့ အမြဲတမ်း ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ညစ်ပတ်နေတဲ့ အနီးတွေ၊ ကော်ဇောပေါ်က အချို့ရည် ပေစွန်းနေတာတွေ၊ နံရံပေါ်က ရောင်စုံခဲတဲ့ နဲ့ ခြစ်ရာတွေက အရေးပါခဲ့ပါသလား။ အခုတော့ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ၊ အခု သူက ထွက်ခွာသွားတော့မယ်လေ။ မကြာခင်မှာ ပဲ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ကိုယ်ပိုင်ဆက်ဆံရေးတွေ စတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကမ္ဘာလေး ရရှိတော့မယ်။ “ဒယ်ဒီ” လို့ စပြီး ခေါ်တတ်တဲ့ နေလေးကို သတိရနေမိတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲက အချို့ရည်တွေ စွန်းထင်းနေတဲ့ နို့နှစ်ရောင် ကော်ဇောပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ အခုတော့ “ဒယ်ဒီ” လို့ ခေါ်တဲ့ လေသံက မတူညီတော့ပါဘူး။

သူငယ်တန်း တက်ရမယ့်အချိန် နီးကပ်လာတော့ သဘောထားအသစ် ပြောင်းလာသလိုပါပဲ။ “သမီးရေ ... ဒက်ဒီအတွက် ဆိုဒါပုလင်း ယူလာခဲ့ပါ” လို့ ခိုင်းတဲ့ အခါ အဖြေက “ယူမပေးချင်ပါဘူး” တဲ့ ။ ဒီသဘောထားက ဘယ်က ရောက်လာသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်သေးပါဘူး။

သူငယ်တန်းဆိုတာ လွတ်လပ်မှုဆီကို လှမ်းလျှောက်သွားတဲ့ ပထမဦးဆုံး ပြယုဂ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ လျှောက်လှမ်းမှုကနေပြီး မကြာခင်မှာ ပဲ

ခြေလှမ်း ပြန်လာပါလိမ့်မယ် ပြီးတော့ ပြေးပါတော့မယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ သမီးလေးကို ဖက်ထားရင်း မျက်ရည်တွေလည်လာတယ်။ သူကလည်း ပြန်ပြီးဖက်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြုစုယုယခဲ့တာက ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းကို ရရှိခဲ့လို့ ထိုက်တန်တယ်လို့ တွေးခဲ့တယ်။ တစ်နေ့ကျရင် သူ့ကို လက်လွှတ်ရလိမ့်မယ်ဆိုတာကို တစ်ခါမှ တွေးမကြည့်ခဲ့ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ ပါးလေး နမ်းလိုက်တာကို သိပြီး ပြုံးပြုံးလေး နိုးလာတတ်တယ်။ ရိုးရိုးပုံပြင် ဖတ်ပြတာနဲ့ မလုံလောက်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ခေါင်းက ကျွန်တော့်ပါးကို မှီထားတတ်တာ သူ့ကို The Cat in the Hat Comes Back ပုံပြင်ကို ဖတ်ပြီးတဲ့ အချိန်ထိပါပဲ။ နောင်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တဲ့ စာအုပ်တွေကို သူ ဖတ်ပါလိမ့်မယ်။

သူ သူငယ်တန်းဆိုတာ နာရီက ရပ်မနေဘူးဆိုတာကို သတိပေးတဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ အချိန်က ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝလမ်းကြောင်း တစ်ချိန်လုံး တစ်ချက်ချက် မြည်နေတယ်။ သမီးလေးရဲ့ ဘဝမှာ လည်း ဒီလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်က တဖြည်းဖြည်း အိုလာတယ်။ သူက ကြီးထွားလာတယ်။

အခုအချိန်မှာ တော့ တစ်နေ့ကျရင် သူနေရာပြောင်းရွှေ့ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိကို သူက သဘောမပေါက်သေးပါဘူး။ ကလေးအတွေးနဲ့ သူအိမ်ထောင်ပြုရင် သူ့ယောက်ျားကို ဘယ်အိပ်ခန်းကို ပေးမှာ လဲလို့ မေးတတ်တယ်။ သူ့ကို တစ်နေ့ကျရင် ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့ နေရမှာ ကို ရှင်းပြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဒီစကားကို မကြားလိုပါဘူး။ တစ်နေ့ကျရင်တော့ ကျွန်တော့်အိမ်က သူပျော်ရွှင်တဲ့ စိတ်နဲ့ ထွက်သွားမှာ ပါပဲ။ ဆယ်ကျော်သက်တွေရဲ့ သဘာဝအတိုင်းပဲပေါ့။ ကျွန်တော် အခုတော့ တွေးမကြည့်ချင်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်က ဆိုက်ရောက်လာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အခု စက်တင်ဘာလက နွေရာသီကုန်ဆုံး မှေးမှိန်သွားတာထက် ပို
ပါတယ်။ အချိန်တစ်ခုရဲ့ ခါးသီးချို့မြိန်တဲ့ နိဂုံးချုပ်ချိန်ကို ကျွန်တော်က
အပြုံးတစ်ဝက် မျက်ရည်တစ်ဝက်နဲ့ အမြဲ သတိရနေတော့မှာ ဖြစ်ပါတ
ယ်။ သူငယ်တန်းက ရောက်လာပါပြီ၊ သမီးလေး ထွက်ခွာသွားတော့မယ်
။

Jeff Barr ၏ “The Walk Away” ကို ပြန်ဆိုသည် ။ (Chicken Soup f
or the single parent’s soul မှ)

★

၂။ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း တန်ဖိုးရှိပါတယ်

The guardian angels of life sometimes fly so high to be beyond our sight, but they are always looking down upon us (Jean Paul Friedrich Richter)

ကိုယ်စောင့်နတ်တွေက တစ်ခါတစ်ရံမှာ တော့ ကျွန်ုပ်တို့ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ အထိ ပျံသန်းသွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ က ကျွန်ုပ်တို့ကို အမြဲတမ်း ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးနေတယ်။

ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ မိခင်ဖြစ်သူ (Sue) စူးက အသစ်ကျပ်ချွတ် မိခင်တစ်ယောက်ကို အကောင်းဆုံး လက်ဆောင်ပေးဖို့ က အကြံဉာဏ် ရိုးရိုးလေးတစ်ခုကို ပေးရမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်မိတယ်။ အဲဒီလက်ဆောင်က “အချိန်တိုင်းကို မြတ်နိုးစွာ ရင်မှာ ပိုက်ထွေးခြင်း” ပါပဲ။

ကျွန်မရဲ့ ညီမက ဒုတိယရင်သွေးလေးကို လွယ်ထားရပြီဖြစ်တဲ့ အတွက် လက်ဆောင်ပေးဖို့ စဉ်းစားနေပါတယ်။ Baby's Firsts “ကလေးရဲ့ ပထမအကြိမ်များ ” ဆိုတဲ့ စာအုပ်မျိုးကို ကျွန်မ နှစ်သက်ခဲ့တယ်။ မိဘတွေက သူတို့ ရဲ့ ရင်သွေးလေး ပထမဦးဆုံး ပြီးတဲ့ နေ့၊ ပထမဦးဆုံး လမ်းလျှောက်နိုင်တဲ့ နေ့၊ စကားပြောတဲ့ နေ့၊ သွားစပေါက်တဲ့ အချိန်တွေဖြစ်တဲ့ “ပထမအကြိမ်” တွေကို မှတ်တမ်းတင်ဖို့ ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ် သမီးနဲ့ အသက် ၁၀ နှစ်အရွယ်သားရဲ့ မိခင်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မက မရှိသေးတဲ့ စာအုပ်တစ်မျိုးကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်

စားလာမိတယ်။ “ကလေးတွေရဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်များ ” စာအုပ်ပါပဲ။
အဲဒီစာအုပ်ဟာ သတိမပြုမိဘဲ ကျော်လွန်ကုန်ဆုံးသွားတဲ့ သမိုင်းမှတ်တမ်းတွေကို ခြေရာခံနိုင်တဲ့ နေရာဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ က တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ မတွေးမိဘဲ ကုန်ဆုံးသွားတဲ့ အချိန်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလို နောက်ဆုံးတွေထဲက “နောက်ဆုံး” တစ်ခုကို မကြာခင်ကပဲ ကျွန်မ တွေ့ကြုံ ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကတော့ မသိလိုက်သေးပါဘူး။ တစ်ညမှာ သမီး Anne (အင်) က ကျွန်မတို့ အခန်းထဲကို ဝင် လာပြီး “ဟိုင်း ... မာမီ” လို့ တိုးတိုးလေး နှိုးလိုက်ပါတယ်။ အိပ်မက်ဆိုးမက်လို့ မဟုတ်သလို ဖျားနေလို့ လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်ပြချက်တွေမှ မရှိဘဲ အိပ်မက်လိုလိုအသိက ကျွန်မတို့ နဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်မှာ အတူရှိချင်တဲ့ အတွက် မနက် ၃ နာရီမှာ “ဟယ်လို” လို့ လာပြောတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မျက်လုံးတွေ ဖျပ်ခနဲ ပွင့် လာပြီး “ဟယ်လို” လို့ ရေရွတ်ပြီး ကျွန်မပြန်ပြီး အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။ အင်က လည်း သူ့အခန်းကို မပြန်တော့ဘဲ ကျွန်မလိုပဲ အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။

ခဏနေတော့ ကျွန်မ နီး လာပြီး အိပ်မောကျနေတဲ့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းနဲ့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ သမီးကြားမှာ ညှပ်နေတာကို သတိထားမိတယ်။ သမီးကို သူ့အခန်းထဲကို ချီပြီး ပို့ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ သမီးချိုင်းအောက်ကို လက်လှို့ပြီး မကြည့်လိုက်တယ်။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မ အလွယ်တကူမပြီး ခါးထစ်ခွင်ချီနိုင်တဲ့ ကလေးလေးက မရှိတော့ပါဘူး။ သူ့နေရာမှာ ဖိနပ်ဆိုက်(ဒ်) ၈ စီးနေရတဲ့ အလယ်အလတ်အရွယ်သမီးက နေရာယူနေပါပြီ။

တစ်ချိန်ချိန် တစ်နေရာမှာ တစ်နေ့သောအခါက ကျွန်မ အမှတ်မရဘဲ အင်ကို နောက်ဆုံး ချီပိုးခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့က သူ့ကို ခုတင်ပေါ်ကို ချလို

က်တဲ့ အချိန်လေးဟာ နောက်ဆုံးပဲဆိုတာ မသိခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။

တခြား နောက်ဆုံးအချိန်များ လည်း “ကျွန်မရဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်များ ” စာအုပ်ထဲမှာ ရှိပါတယ်။ သားလေးက ရေချိုး ကန်ထဲက ထ လာပြီး “မာမီ နွေးအောင်လုပ်ပေးပါ” လို့ ပြောတော့၊ ကျွန်မက မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီး ထွေးပွေ့ပြီး ကျွန်မရဲ့ ပန်းရောင်အသား လေးနဲ့ သားကို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်တာ အဲဒီနေ့က နောက်ဆုံးပါပဲ။ ဒီအပြုအမူလေးက ကျွန်မနဲ့ သားရဲ့ လုပ်နေကျ အလေ့ပဲဖြစ်တယ်။ တစ်နေ့မှာ တော့ စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဘဲ သူ့ဘာသာသူ မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ ကိုယ်ကို သုတ်ပါတော့တယ်။

ဒီအဖြစ်တွေဟာ နောက်ဆုံးနေ့တွေပဲဆိုတာ မသိခဲ့တာ ဒီနေ့အထိပါပဲ။ အနီးကို နောက်ဆုံး လဲပေးနေတာလို့ မသိခဲ့ပါဘူး။ ထမင်းခွံပေးခဲ့ရတာ နောက်ဆုံးဆိုတာလည်း မသိခဲ့ပါဘူး။

ဘဝရဲ့ ဖြစ်စဉ်အဆင့်တစ်ခုထဲကို ရောက်တိုင်း ရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ အရာရာဟာ ဒီအတိုင်း တည်မြဲနေမယ်လို့ ကျွန်မတို့ ကိုယ် ကျွန်မတို့ လှည့်စားပြီး တွေးထင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီနေ့အထိတော့ သားဖမ်းပြီး ပုလင်းတွေ၊ ဘူးတွေထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ပိုးကောင်တွေ၊ ပုတ်သင်ညိုတွေကို အမြဲပဲ ရှာတွေ့ပြီး လွှတ်ပေးနေရဦးမယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ရရှိတဲ့ အချိန်တွေဟာ ဒီနေ့အတွက်ပဲဆိုတာ ကျွန်မ စတင်ပြီး မြင်လာပါပြီ။ မနက်ဖြန် နောက်တစ်ပတ်၊ နောက်တစ်နှစ်မှာ ဒီ သေးငယ်တဲ့ ဘဝမှတ်ကျောက်လေးတွေက ကျွန်မရဲ့ စိတ်ထဲမှာ နောက်ဆုံးအကြိမ်များ ဖိုင်တွဲထဲမှာ နေရာယူကြပါတော့မယ်။

ကျွန်မရဲ့ ညီမနဲ့ သူ့ရဲ့ ခင်ပွန်းတို့ ကိုလည်း နောက်ဆုံးတော့ ဒါကို တွေ့ရှိလာကြမှာ ပါပဲ။ ဒီလို နားလည်လာဖို့ ကူညီတဲ့ အနေနဲ့ တူလေး

လား၊ တူမလေးလား မသိသေးတဲ့ ကလေးအတွက် လက်ဆောင်လေးကို
ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ တီရှပ်လေးပါပဲ။ Seize the day “ဒီနေ့ကို
အမိအရ ဖမ်းယူလိုက်ပါ” ဆိုတဲ့ ဖောင်းကြွစာတန်းလေး ပါပါတယ်။

Chicken Soup for the New Mom”s Soul မှ Sue Diaz ၏ “Last
But Not Least” ကို ပြန်ဆိုသည် ။

★

၃။ သင်ဟာ အရေးပါတဲ့ လူ

Don't be afraid to go out on the limb. That's

where the fruit is. (Arthur F. Lenenhan)

သစ်ကိုင်းတွေအထိ သွားဖို့ မကြောက်ပါနဲ့ ။

အဲဒီနေရာမှာ မှ သစ်သီးတွေ ရှိတာပါ။

မိဘဖြစ်ရတဲ့ ဘဝမှာ မရေရာမှုက အမြဲယှဉ်တွဲနေတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားသမီးတွေဆီက အချစ်တွေ ပြန်ရခြင်းက မိဘတွေ တကယ်ပဲ ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းအောင် တာဝန်ကျေကြတာကို ပြသပါတယ်။

မမေးဖြစ်တဲ့ နက်ရှိုင်းတဲ့ မေးခွန်းတိုင်းမှာ အဖြေက ရှိတာပါပဲ။ မကြာခဏဆိုသလို မျှော်လင့်မထားတဲ့ အချိန်မှာ ပေါ်ထွက်လာတတ်ပါတယ်။ Patricia J. Lesesne ရဲ့ ရရှိလိုက်တဲ့ အဖြေကတော့ ...

“ကျွန်မ Whitney (၄စ်နေး) ကို ကျွန်မ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝမှာ မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ အပြင်ပန်းကကြည့်ရင်တော့ ဒီအဖြစ်ဟာ ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုလို မနှစ်မြို့ဖွယ် အတွေ့အကြုံပါပဲ။ တစ်ခါတလေတော့ မှန်ပါတယ်။ အနီးတွေ လဲလှယ်ပေးရတာက စာကျက်တာကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းမှာ ပြုလုပ်တဲ့ ပွဲတွေကို မသွားခင် သမီးကို သိပ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မအတွက် ကောလိပ်မှာ ထောက်ပံ့ကြေးရဖို့ လျှောက်လွှာရေးနေရင်း သူ့အတွက် သူငယ်တန်းတက်ဖို့ လျှောက်လွှာ

ကိုလည်း ဖြည့်ပေးခဲ့ရတယ်။

အခု သမီးက အသက်ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပါပြီ။ သူဟာ ကျွန်မဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲလို့ ခံစားရတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ အချိန်ကာလတွေကို ကျွန်မတို့ မျှဝေယူခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မ ကားမောင်းသင်တဲ့ အခါ၊ အထက်တန်းကျောင်း ပြီးဆုံးသွားတဲ့ အခါနဲ့ ကောလိပ်ကို တက်ခွင့်ရတဲ့ အခါတွေမှာ အတူရှိခဲ့တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အိမ်စာတွေ အတူတူ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။

ညတိုင်း သူနဲ့ ကျွန်မ အတူတူ သူ့ရဲ့ ကျောင်းသင်ခန်းစာတွေကို လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မတို့ သိပ်ပင်ပန်းနေကြပြီဖြစ်လို့ စိတ်ဖိစီးမှု များ ခဲ့ကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မျက်ရည်တွေ၊ ထိခိုက်ခံစားမှုတွေနဲ့ အဆုံးသတ်ခဲ့ကြတယ်။ နေ့တွေရဲ့ အဆုံးသတ် ညဦးပိုင်းတွေမှာ နှစ်ဦးဆုံတွေ့ကြရလို့ တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို တစ်ယောက်က မွတ်သိပ်ခြင်းတွေနဲ့ ကုန်လွန်ခဲ့ကြတယ်။ တခြားအချိန်တွေမှာ တော့ “ဒီနေ့ မုန့်ဖိုး ယူမလား” “ဟုတ်ကဲ့” “ဘတ်စ်ကား မီအောင်သွားနော်”၊ “မိပါတယ် အမေ” “စားပြီးပြီလား” “မစားရသေးဘူး” “သမီးကို ချစ်တယ်” “သမီးလည်း အမေ့ကို ချစ်တယ်” စတဲ့ အတိုဆုံး စကားတွေကိုသာ ဖလှယ်နိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ထိုင်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မတို့ ရဲ့ နှလုံးသားတွေက ထုတ်ပြီး မမေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့ နာကျင်စွာ ခံစားကြရတယ်။ “အမေ့ရဲ့ ယုယမှုကို သမီး တောင့်တသလို ငါလည်း သမီးရဲ့ ယုယမှုကို တောင့်တမိသလား” “အမေဟာ သမီးအတွက် သူမတူထူးခြားတဲ့ လူလား” “အမေဟာ သမီးအတွက် ဖြစ်တာကို ဝမ်းသာသလား၊ သမီးက အမေ့အတွက် ဖြစ်ရတာကိုရော အမေ ဝမ်းသာသလား”

ဒီလိုထုတ်ပြီး မမေးဖြစ်တဲ့ မေးခွန်းတွေရဲ့ အဖြေတွေကို ထိတွေ့မှု
တွေ၊ အကြည့်တွေ၊ မှတ်ချက်စကားတွေထဲမှာ ကျွန်မတို့
ရှာဖွေကြည့်ခဲ့ကြတယ်။ အတည်ပြု ရယူမှုကို တစ်ယောက်ရဲ့ အသံ အ
တိမ်အနက်နဲ့ မျက်နှာအမူအရာတွေကို တစ်ယောက်က အသေးစိတ် စစ်
ဆေးစောင့်ကြည့်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မက စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကို ထုတ်ဖော်
မပြမိအောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ များ သောအားဖြင့်တော့ ကျွန်မက အေး
ဆေးတည်ငြိမ်မှု အင်အားကို မရမချင်း အချိန်ယူပြီး ခပ်ဝေးဝေးလေး
နေကြည့်ခဲ့တယ်။ စိတ်အင်အားတွေ ကုန်ခန်းသွားတာကို ထပ်ပြီး အင်
အားဖြည့်ချင်တဲ့ သဘောပါပဲ။

တစ်ညမှာ တော့ ဝှစ်နေ့က ကျောင်းကပေးလိုက်တဲ့ အလုပ်တစ်ခု
ကို ပြီးအောင် လုပ်နေတယ်။ အကွက်တွေဆွဲပြီး သူသိတဲ့ လူတွေကို
အမျိုးအစားခွဲပြီး ထည့်သွင်းတာပါ။ သူငယ်ချင်း၊ မိသားစု၊ အိမ်နီးချင်း
စသည် တို့ ပါပဲ။ ကျွန်မနာမည်ကို “မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအတွက်” မှာ
ထည့်ထားတာကို တွေ့ရတယ်။ “သမီး အမေက မိသားစု အကွက်ထဲမှာ
ရှိရမှာ လေ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူက “အမေက သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်း
လည်း ဖြစ်တယ်လေ” လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။ ကျွန်မ အခိုက်အတန့် မေ့
ထားမိတဲ့ နိယာမတရားကို သတိရသွားပါတယ်။ ကျွန်မ ပျော်ရွှင်သွားမိ
တယ်။ တစ်ယောက်ဘဝရဲ့ အထူးကဏ္ဍတွေထဲမှာ တစ်ယောက်က ဖြည့်
ဆည်းပေးခဲ့ကြတာကို သတိပေးလိုက်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီညက မမေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ မေးခွန်းတွေရဲ့ အဖြေတွေကို
သေသေချာချာ သိသွားပြီဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ အိပ်ရာဝင်ခဲ့တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်
။ သမီးက ကျွန်မအတွက် သီးသန့်ပါပဲ။ တခြား ဘယ်သူကမှ ကျွန်မကို
မပိုင်ဆိုင်သလို ကျွန်မကလည်း အလိုမရှိပါဘူး။ သေချာပေါက်ပါပဲ။ ကျွ
န်မတို့ ဒီအတိုင်း ဆက်ပြီး သွားနိုင်မှာ ပါ။ ကျွန်မတို့ အိုကေပါပဲရှင်။

Chicken soup for the Single parent's မှ Patricia J. Lesesne

၏ Your Friend Mommy ကို ပြန်ဆိုသည်။

*